

ket emlegetik föl. Gézának az hasogat a szívébe mindörökkéiglen, hogy elfogadta a királyi várat nemzeti könyvtárnak. Pista bácsit pedig az búsítja, hogy a pedagógiai nagyágyú, a *Ne magolj!*, amit olyan jól megtömködtek, elsült ugyan, de visszafelé.

Másik metafórával szólva, mire a véres kard megjárta az országot, s jött visszafelé, már nem az volt ráírva: NE MAGOLJ, GONDOLKODJ, hanem: LE A KÖNYVNÉLKÜLVEL. A másik oldalára pedig: NEM TANULUNK VERSET.

– Pedig elhíheted, Géza, hogy erre nagyon

vigyáztam. Emelt hangon mondtam minden előadásomon, hogy a szövegtanulásnak van egy fajtája, ami nemcsak jogos, hanem kötelező. A verstanulás. Verstanulásból sohasem elég. Éreztem én már akkor is, hogy a közönség másfelé húz, de hogy ennyire kiforgatnak egész valómból – nem gondoltam volna. Tudod, mi a kultúra? Oligofrén vezérlésű, iszonyatos szervezet, amelyet szívének vérével táplálunk, de veszünkre, mert szívének vérét gyilkos, maró folyadékká alakítja, s vihogva az arcunkba köpi. (*Folytatjuk*)

Vargha Balázs

Perszonália

„Kiemelkedő teljesítményért” kitüntetés 1991.

A kiemelkedő teljesítményért járó kitüntetéssel (átadásának időpontja: 1991. április 26.) az egyesületnek azt a tagját jutalmazza, aki a szakma és a tagegyesület munkáját jelentősen és maradandóan segíti. Elsősorban a helyi tevékenységet és a példamutató magatartást veszik figyelembe. A kitüntetést ebben az esztendőben *Trombitás Ildikó* kapta.

Ildikó államunk kiváló könyvtárigazgatójaként hívta fel magára a figyelmet. Itt, a Research Triangle Parkban működő Burroughs Wellcome-ban ő építette fel Észak-Carolina egyik legnagyobb, legmodernebb és legrango-

sabb szakkönyvtárát, sőt minden túlzás nélkül elmondhatjuk: a világ egyik legjelentősebb gyógyszerészeti szakkönyvtárát.

Amióta 1970-ben elfoglalta munkahelyét, Ildikó irányította az építkezéssel, majd a nagy könyvtár fenntartásával járó munkálatokat. A hetvenes években Ildikó Műszaki Információs Központja a Research Triangle Park valószínű látványossága volt. A nyolcvanas évek során számos más, itt létrejött nagykönyvtár mintaképének tekintette. Ildikó – elsősorban kiváló munkatársak alkalmazásával – azóta is példát mutat mindannyiunknak arra, miképpen teheti szakkönyvtárát egy könyvtáros az anyaintézmény szerves részévé.

Ildikó sokféleképpen szolgálta a szakkönyvtárügyet. Több bizottságban elnökölt, 1977–1978-ban a Szakkönyvtárak Szövetsége Észak-Carolinai Egyesületének elnöke, 1978 és 1981 között a Gyógyszertudományi Szakosztály titkára, megbízott elnöke, majd elnöke volt. Közreműködött az 1978. évi, első Kormányzói Könyvtári Konferencia előkészítésében, és épp mostanában járt le hároméves tagsága a Gyógyszergyárosok Egyesülete Információmenedzsment-Szekciója Irányító Bizottságában.

Az Észak-Carolinai Szakkönyvtárak Szövetségében végzett munkásságának legjava arra az időszakra esett, amikor, a hetvenes évek

végén tagegyesületünk érett korába lépett. Az ő vezetése és az a támogatás, amelyet a Burroughs Wellcome-tól szerzett, nagyban hozzájárult a tagegyesület működésben tartásához és megerősödéséhez. Az ő példamutató közreműködése nélkül nem lennénk most az a dinamikus egyesület, ami vagyunk. A Research Triangle Park szakkönyvtárainak nem lehetne részük ilyen határozott irányításban az ő modellnek tekintett szerepvállalása nélkül. Mindezekért üdvözljük *Trombitás Ildikót*, a „Kiváló Teljesítményért” 1991. évi díjazottját.

*

Burroughs Wellcome Co.
3030 Cornwallis Road
Research Triangle Park, N. C. 27709

A Szakkönyvtárak Szövetsége Észak-Carolinai Tagegyesületének Közleményei szerkesztőségének.

Kedves tagtársaim! Dav Robertson előzetes figyelmeztetése ellenére, mélyen meghatott az egyesület 25. évi gyűlésén nekem átadott „Kiváló Teljesítményért” kitüntetés.

Amióta 1970-ben Észak-Carolinába költöztem, mindig rendkívül nagy örömet találtam az egyesület tagjaival való együttműködésben. Az egyesületnek köszönhetem, hogy számos

igen kedves, okos és nagyon érdekes emberrel találkoztam.

Életemet mindenkor azok az elvek irányították, amelyeket legjobban Leo Rosten „Szenvedélyek és előítéletek” című könyvéből vett idézettel lehet összefoglalni: „Azt hiszem, az élet célja hasznosnak lenni, megbízhatónak lenni, együttérzőnek lenni. A legfontosabb ahhoz, hogy az ember egyáltalán éljen, hogy tervezzen, hogy kiálljon valamiért, és hogy különbözzön.” A Szakkönyvtárak Szövetségének elismerése, amelyben az észak-carolinai információ terén végzett munkámért részesített, valóban nagy örömmel tölt el.

Ez a kitüntetés bármilyen hízog is, nem tekintem egyedül a magam érdemének, hogy a Burroughs Wellcome Co. „mintakönyvtár” lett. Az érdem túlnyomórészt a lelkiismeretesen dolgozó, képzett és lelkes szakembergárdát illeti, valamint a vállalat igazgatóságát, amely támogatott bennünket abban, hogy kifejlisszük ezt a remek információs intézményt.

Szeretnék a jövőben is együtt dolgozni a szakkönyvtári tagegyesület kiváló tagjaival, még hosszú éveken át.

Üdvözlettel:
Ildikó

(Az *N. C. Chapter of the Special Libraries Association Bulletinjéből.*)

Napló

A hamiltoni öregcserkészek könyvtári akciója

Könyvek a megmaradásért címmel közöl érdekes interjút *Mogyoródy Szabolccsal*, a hamiltoni Magyar Öregcserkészek Szövetsége vezetőjével az *Erdélyi Magyarság* májusi száma. Az öregcserkészek munkaközössége felmérte az észak-amerikai (elsősorban egyetemi) könyvtárakban az angol nyelvű magyar történelmi, politikai és katonai tárgyú művek jelenlétét. Az ötven („baráti hangú”, „nemzetünknek hasznos”) könyvet, valamint négy folyóiratot felsoroló kérdőívre adott mintegy háromszáz könyvtár válaszából kiderült, hogy „megdöbbentően kevés” egyetem vásárolta meg a listán

szereplő műveket, sőt közülük azokat, amelyeket a szövetség megküldött sok helyen meg sem őrizték. A washingtoni külügyminisztériumban például mindössze tíz, a jegyzéken szereplő könyv található, de annál inkább előfordulnak a könyvtárakban *Masaryk*, *Benes*, *Titulesscu*, *Iorga* és *Pascu* „professzor” és (tanítványainak) művei. (Ezek között, az öregcserkész szerint „számunkra kellemetlen” szerzők között szerepel egyébként *Jászi Oszkár* is.) A felmérésből megállapították, hogy az állomány hiányosságai miatt a legtöbb egyetemi oktatónak (hallgatónak) nincsenek meg a köz-